

Јуче смо сви имали прилике да чујемо г. Тадића да, за разлику од других земаља, Србија неће срљати у задуживање.

Права истина је да је г. Тадић (као персонификација система) довео Србију до тога да не може више да се задужује. Паре, кеш, више нико неће Србији да позајми.

Сада ћу да покажем како ова тврдња о немогућности даљег задуживања изгледа када је мало аналитички развијемо.

Задуживање за реализацију ребаланса буџета за 2010. годину је повећано са најављених 250 милиона евра, пре месец дана, на 320 милиона. То значи да у последњем кварталу нико ништа не плаћа и да је ионако слаб приход буџета сада још гори. За ових 320 милиона евра у кешу ће држава, највероватније, успети да се задужи.

Крајем године би Тадић требало да оде у Москву и да се реализује зајам од милијарду долара, за који је било речено да је договорен још прошле године. Од тих милијарду долара, 800 милиона је у роби и услугама, а 200 милиона је у кешу. Када доларе изразимо у еврима, онда је то око 150 милиона евра (већа прецизност за потребе овог текста је сувишна).

Србија према томе у кешу може још да се задужи укупно за 470 милиона евра. То је довољно за исплату плата и пензија закључно са јануарском исплатом. И више пара нема.

Србија према томе у кешу може још да се задужи укупно за 470 милиона евра. То је довољно за исплату плата и пензија закључно са јануарском исплатом. И више пара нема.

Остала предвидива задужења за куповину страних роба и услуга (ово „услуга“ значи да су извођачи радова увек странци, а да нама преостаје да будемо само подизвођачи, или подподизвођачи) јесу: поред већ назначених 800 милиона долара од Русије, за Жежељев мост од Италије и за метро од конзорцијума Руси-Французи и можда мало Аустријанци и за мост преко Дунава од Кине. Само по овом основу кредитно задужење Србије ће се повећати за додатних око 2 милијарде евра. Све остало су још само средства предвиђена за коридоре.

Да појасним, то је суштински исти модел као и код тзв. претприступних кредита ЕУ, у којима држава (ЕУ) која даје кредит у ствари финансира своју привреду и још за тај износ оптерећује државу примаоца кредита. На тај начин се истовремено не само повећава конкурентна способност сопствене привреде повериоца, него се убија свака могућност будуће конкуренције привреде земље којој се кредит даје. Отуда и није толико важно да ли ће све баш бити враћено. Сама чињеница да настаје поверилачки однос великог обима повећава политички утицај повериоца на дужника. Примера ради, код Париског и Лондонског клуба поверилаца дуг Србији је отписан практично само за камате, а тај отпис је онда коришћен као додатни јак разлог да се политички Србија понаша онако како то захтева запад.

Шта ће држава радити за фебруарске, мартовске и априлске исплате за плате и пензије не знам, али ми се чини једино логичним да ће штампати паре. Од маја би требало да стигну паре од Телекома (о томе сам писао посебно, па се сада нећу на том питању задржавати и истовремено упућујем на гђу Смиљанић око свих разлога због којих не треба продавати Телеком) и тим новцем би морало да се плати макар трећина дуга државе према привреди (да би уопште било каква привреда опстала у Србији), а остатак би био довољан за исплату плата и пензија до септембра.

И онда је крај. Тај тренутак дочекујемо толико задужени према споља да више никакав кредит не можемо да добијемо и истовремено са унутрашњим дугом који готово истом тежином вуче на дно.

Шта ће држава радити за фебруарске, мартовске и априлске исплате за плате и пензије не знам, али ми се чини једино логичним да ће штампати паре.

Један пример како ова власт лошим управљањем средствима потапа привреду и

друштво (о корупцији , разградњи институција и сл. писао сам раније).

Држава се ове године задужила за 1,1 милијарду евра више него прошле године да би сав тај новац уплатила у пензиони фонд. Разлика је 1,1 милијарди евра, а укупна сума из буџета у ПИО је дупло већа.

Уместо да је тај новац искористила за плаћање својих обавеза према привреди. Да је плаћено привреди, она би (привреда) платила ПДВ, исплатила плате и доприносе, платила комуналне услуге, добављаче, затим би запослени платили своје рачуне, па би опет био плаћен ПДВ, па би комуналне фирме платиле... од уплаћених доприноса и прихода буџета од тако наплаћеног ПДВ, уплата за ПИО би била приближно иста, а тражња би порасла, грађани би боље живели, не би било великих привреде и притисак на краткорочне кредите које банака на које се иначе плаћа зеленашка камата би био знатно мањи, притисак грађана за кеш кредитима и текући минуси би били знатно мањи итд.

Оно што је извесно је да држава не би дуговала и не бисмо морали да се стидимо што нам је председник човек који каже да држава не плаћа рачуне зато што нема пара.

Овако, пензионери нису осетили никакав стварни бољитак зато што је повећано улагање из буџета само надокнађивало смањену уплату доприноса и смањени приход буџета од пореза, држава се задужила према банкама и истовремено остала дужна према привреди коју тера у банкротство. Уз све то лицемерно наводећи да се цене комуналних услуга морају повећати зато што грађани масовно не плаћају рачуне, уз објашњење да је нормално да држава не плаћа те исте рачуне зато што нема пара.

Овај пример показује колико они ништа не знају и зато сам га и навео.

Ја систем који осликава овај режим, као и мање-више сви током последњих десет година, видим овако:

човек у води на пучини са два наковња везаним за ноге. Ми му добронамерно кажемо да

то није добро и да ће сигурно потонути.

У том тренутку човек наиђе на подводни извор (кредити и приход од продаје предузећа) који га одржава на површини и он нам одговара да смо ми незналице, моралне наказе, завидљивци и шта све не.

Овако, пензионери нису осетили никакав стварни бољитак зато што је повећано улагање из буџета само надокнађивало смањену уплату доприноса и смањени приход буџета од пореза, држава се задужила према банкама и истовремено остала дужна према привреди коју тера у банкротство.

Ми му скренемо пажњу да то није реално стање и да када подводни извор ослаби, он ће извесно потонути и да мора одмах да почне да одвезује наковње и крене ка обали. Опет преко пучине одјекује да смо ми катастрофичари, припадници организованог криминала и неизоставно љубоморни на његов таленат да се безбрижно брчка на пучини.

Подводни извор нагло почне да слаби. Испод воде руке и ноге почну да раде као код голмана у ватерполу, али изнад воде глава и даље остаје филозофски мирна, космички самоуверена и почиње да нам говори о неизоставној светлој будућности, лидерству у региону и шире, уз један мали услов да му се придружимо у брчкању на пучини.

Подводног извора скоро да више нема. Вода је дошла до ивице доње усне. Тело само што није доживело инфаркт. Сада се поглед мало замутио, али уста и даље изговарају бујице развојних, али потпуно неразумљивих речи о бољем животу, можда не баш непосредно у наредној години, али убрзо, о великим оствареним достигнућима каквих није на овим просторима било деценијама, па и више од пола века, све је „врло јасно“ и „нема никакве дилеме“.

Ми видимо да од главе не вреди ништа очекивати и тешко можемо да прихватимо да је то уопште глава и све наде полагамо у руке, не би ли оне отказале послушност и задњим напором почеле да одвезују наковње. После бисмо већ могли да се на леђима мало одморимо, па онда полако ка обали.